

opusdei.org

“Ik ontmoette jou en besepte dat het leven nog steeds mooi is”

Jessica van Leeuwen, melkveehoudster en moeder van zes kinderen, vocht tegen een agressieve vorm van hersenkanker toen ze in augustus 2023 de prelaat van Opus Dei ontmoette in Nieuw-Zeeland. Dit is haar verhaal.

21-8-2024

De video van de hoogtepunten van het bezoek van de prelaat van het

Opus Dei, Mgr. Fernando Ocariz, aan Nieuw-Zeeland in augustus (2023)
werd door mensen van over de hele wereld bekeken. Wie het gezien hadden waren ontroerd door de vrede en vreugde die de 40-jarige uitstraalde ondanks de prognose dat ze nog hooguit een jaar te leven had. Ze vergezelden haar in het gebed om een wonderbaarlijke genezing, maar God had andere plannen. Op 30 april 2024 overleed Jessica in Hospice Waikato in gezelschap van haar man Norbert en haar moeder Linda.

Jessica was de oudste van Linda en Geoff Deane's vier kinderen, melkveehouders in het Waikato district van Nieuw-Zeeland. Haar jongere broers en zussen herinneren zich haar als een beschermende en liefdevolle grote zus, een vredestichter in hun ruzies. "Als ik nu naar Jess' kinderen kijk", zegt de jongste broer, Alex, "zie ik veel van onszelf in hen. Thomas, Anastasia en

Marie passen altijd op de kleintjes en nemen haar vriendelijke manier van doen over.”

Toen Jessica begin jaren 2000 biologie en scheikunde studeerde aan de universiteit van Waikato, raakte ze goed bevriend met enkele leden van het Opus Dei en nam ze deel aan sociale projecten die werden georganiseerd door het Rimbrook Study Centre in Hamilton. Deze vriendschappen hielpen haar het katholieke geloof dat haar ouders haar hadden geleerd te herontdekken en uiteindelijk haar roeping als surnumeraire te onderscheiden.

In 2009 trouwde ze met Norbert, die vijf jaar eerder vanuit Nederland naar Nieuw-Zeeland migreerde. Tegen die tijd was ze aan een doctoraat begonnen, wat een wetenschappelijke carrière had kunnen betekenen als ze niet zo van

het platteland had gehouden. Ze koos voor een gezinsleven met Norbert op hun eigen melkveebedrijf. Daar werkte ze hard: ze runde de boerderij terwijl Norbert in de stad werkte. Ze zorgde voor de dagelijkse behoeften van hun kinderen en op de een of andere manier voltooide ze haar doctoraat en fokte ze een kudde koeien van hoge kwaliteit die in de prijzen viel.

Ze verheugde zich er over om via het Werk te ontdekken dat dagelijks werk gebed kon zijn en dat het kon helpen om van iemand een heilige te maken. Velen geloven dat ze dat doel bereikt heeft.

De aanwezigen voor haar Requiem in de St Joseph kerk in Morrinsville hoorden dat Jess graag werkte. Ze antwoordde altijd op gebedsverzoeken met: “Ik zal mijn werk opofferen.” Tijdens een cursus in Brooklands rural retreat bracht ze

haar vrije tijd door met het verwijderen van onkruid. “Denk je niet dat je wat moet ontspannen” werd haar gevraagd. “Wat bedoel je” antwoordde ze. “Dit is ontspannend voor mij!”

Vrienden getuigden van haar grote warmte en haar vermogen om contact te maken met anderen. Tijdens haar Master jaar was ze in Californië voor een conferentie. Toen ze 's ochtends vroeg langs het strand liep, stopte ze om met een oudere vrouw te praten. Ze merkte op dat het een prachtige ochtend was en dat ze ervan genoot om de oceaan vanaf de andere kant van de Stille Oceaan te zien. Aan het einde van het gesprek keek de vrouw haar aandachtig aan en bedankte haar. Ze was die ochtend zo verdrietig naar het strand gekomen dat ze van plan was geweest het water in te lopen en een einde aan haar leven te maken. “Toen ontmoette ik jou en realiseerde

ik me dat het leven nog steeds mooi is”, vertelde ze de jonge Kiwi.

“Een toevallige ontmoeting, een gesprek van 10 minuten - Jess heeft mensen veranderd. Haar oprechte betrokkenheid bij mensen was echt bijzonder”, zei haar vriendin Anne. “Ik denk dat ze veel, heel veel mensen op dezelfde manier heeft geraakt.”

Ze was een trouwe vriendin die altijd een manier vond om te glimlachen en vreugde uit te stralen. “Ze was als een zus voor me”, zei Sarah, die het afgelopen jaar de inspanningen van de familie en de gemeenschap coördineerde om de familie van Leeuwen te steunen. “Ze dacht niet aan zichzelf, ze gaf om mensen en zielen. Het was een voorrecht om meer tijd met haar te kunnen doorbrengen en het was een echte les in vertrouwen op God, zelfs als alles uit elkaar valt.”

Als moeder met een groeiende familie en koeien om te melken, moest Jess wel iets laten schieten. Meestal was dat het huishouden. Tussen het verlaten van de koeienstal en het in de auto zetten van jonge kinderen voor een reis, vergat ze haar haar te borstelen. Haar Facebook-posts konden een beetje te openhartig zijn.

“Jess heeft ons laten zien dat een heilige niet iemand is die uiterlijk perfect is”, zei Anne. “Een heilige is een persoon die liefheeft, die God gebruikt om mensen te bereiken.” Jessica's oudste dochter, Anastasia (11), zei tegen haar oma: “Als mama een heilige wordt, dan zal ze een heilige zijn voor boeren en moeders.”

Jess hoopte en bad voor genezing, nam elke behandeling die beschikbaar was en riep de hulp in van de zalige Guadalupe Ortiz, een andere wetenschapper en harde

werker. Haar jongste kind, Nico, was nog maar acht maanden oud toen de diagnose werd gesteld. “Ze wilde langer leven omwille van haar kinderen,” zei Norbert. Tegelijkertijd zei ze tegen mensen: “Wat God ook wil. Het enige wat ik wil is dat mijn familie in de hemel komt. Ik wil gewoon dat iedereen in de hemel komt.”

Op een bijeenkomst tijdens het bezoek van Don Fernando vorig jaar, zei Jessica dat ze “blij was om dit kruis te hebben” en vroeg ze hoe ze anderen ervan kon overtuigen dat het omarmen van de wil van God ons gelukkig maakt.

Na te hebben gewezen op het belang van de persoonlijke overtuiging en voorbeeld, erkende de Vader dat dit soort vreugde menselijk gesproken moeilijk te begrijpen is. “Maar het is een grote bovennatuurlijke waarheid, omdat alle verlossing, alle

vereniging met God en dus alle geluk voortkomt uit het kruis van Christus.”

Deze woorden vonden een echo in de preek van ziekenhuispastor Danny Fraser-Jones tijdens de uitvaartmis. In antwoord op de vraag “Waarom?” die we onvermijdelijk stellen als iemand als Jessica “voor haar tijd” sterft, wees hij op het verlossingswerk van Christus aan het kruis en verbond dat met Jessica's roeping om haar werk in Opus Dei te heiligen.

“Het antwoord kan alleen in Christus gevonden worden, in zijn liefde voor ieder van ons, in het werk dat hij voor ons persoonlijk doet. Hoe dichter we bij Christus zijn, hoe dichter we bij het antwoord zijn. En dit is het werk voor ons allemaal: werken om dichter bij Christus te komen. In dat streven beginnen we te zien zoals God ziet, beginnen we

lief te hebben zoals God liefheeft, en dat heet heiligheid. Dit is het pad naar de hemel dat Jessica bewandelde, en het is ons pad.”

In zijn eigen eerbetoon aan zijn vrouw, noteerde Norbert enkele van haar karakteristieke uitspraken: “Als ik anderen kan laten zien dat God van alle mensen en alle zielen houdt, ben ik gelukkig. Ik bied mijn werk aan God aan.... Mijn mislukkingen... Alleen God kan mij beter maken, ik lig geheel in Zijn handen.” En, misschien wel het belangrijkste, de akte van geloof die de heilige Jozefmaria zijn zonen en dochters in het Werk leerde: “Omnia in bonum” - God keert alles ten goede.

“Het is moeilijk om je te laten gaan,” zei Norbert uiteindelijk, “maar ik ben ervan overtuigd dat je in de hemel bent, de plek waar je altijd al naar toe wilde.”

Jessica, bedankt voor je vrijgevigheid, je grote hart, je leven en je liefde. Je werk op aarde is gedaan, maar je werk in de hemel is net begonnen. Wees voor ons een voorspreekster, voor boeren en moeders en voor allen die ernaar streven God te vinden in hun dagelijkse werk, gezins- en gemeenschapsleven: dat ook wij ware vrienden mogen zijn, zaaiers van vrede en vreugde voor iedereen die we ontmoeten en getuigen van de hoop van de hemel die elk kruis verlicht.

.....

pdf | Document automatisch
aangemaakt door <https://opusdei.org/nl-nl/article/ik-ontmoette-jou-en-besefte-dat-het-leven-nog-steeds-mooi-is/>
(4-4-2026)